

Arrest

nr. 149 117 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, van soennitisch Arabische afkomst bent, en op 26 april 1984 in Fes geboren bent.

U studeerde tot 2006.

Nadien werkte u in een callcenter in Meknes.

Midden 2007 wou u het ouderlijk huis in Sabaa Ayoun verlaten en in Rabat wonen en werken. M.Q., uw neef langs vaderskant, woonde in Rabat en beloofde zich over u te ontfemen als hij nadien met u mocht trouwen.

Uw ouders gingen akkoord maar u was niet overtuigd omdat zijn gedrag u niet beviel. Uiteindelijk stemde u in omdat het u de kans gaf in een andere stad te wonen.

U verhuisde naar Rabat en trok u in bij een conservatieve familie in Laakari. Na uw verhuis belde M.Q. u geregeld op. Hij gedroeg zich zeer dominant en trachtte uw levenswandel te controleren. Enige tijd na de verhuis wachtte hij u op bij het werk onder het mom dat hij zijn huis wou tonen. In plaats daarvan sloot hij u een week op en verkrachtte hij u. Nadien kwam hij u geregeld ophalen en voltrok hetzelfde scenario zich.

Iedere keer maakte M.Q. beeldmateriaal van wat er gebeurde en dreigde hij er mee de foto's aan uw familie te tonen.

In 2009 zei M.Q. dat hij spijt had van wat hij deed. Hij stelde voor om samen een reis naar Italië te maken en er een nieuwe start te nemen. U stemde in omdat hij de foto's van u had en omdat u dacht dat u met een huwelijk kon verhinderen dat de foto's bij uw familie terechtkwamen.

Na aankomst in Italië sloot M.Q. u op en verdween hij voor het grootste deel van de tijd.

Na de reis besloot u afstand te nemen van M.Q.. U veranderde van telefoonnummer, vond ander werk en verhuisde naar Agdal (Rabat).

Een half jaar later, in 2010, wachtte M.Q. u op bij uw werk. Hij dwong u in de wagen, bracht u ergens heen en sloeg u. Nadien nam hij u mee naar zijn huis, waar u opnieuw werd mishandeld. Hij zwoer dat u niet aan hem kon ontsnappen.

Na het incident voelde u zich onveilig en kort nadien wisselde u van werk.

Eind 2010 leerde u T.S.H.A. (CG 13/12382 - OV 7.678.914) kennen, een Iraakees die sinds de jaren '80 in Marokko woonde.

Jullie begonnen een relatie en na enige tijd vroeg T.S.H.A. u ten huwelijk.

U verwittigde uw ouders en zei hen dat u niet met M.Q. maar met T.S.H.A. wou trouwen.

Aanvankelijk was er geen probleem en gingen uw ouders akkoord. Eén van uw schoonbroers was echter tegen het huwelijk. Hij vond het niet kunnen dat u als soenniet met een sjiïet zou trouwen en dreigde er mee te scheiden van uw zus. Bijgevolg keerde de familie zich tegen het huwelijk.

Toch zetten jullie het huwelijk door.

Door toedoen van M.Q. duurde het echter drie maanden vooraleer de Marokkaanse politie jullie huwelijksdossier vrijgaf. U had in tussentijd een gesprek met uw vader en kon hem overtuigen om zijn toestemming voor het huwelijk te geven.

Op 30 september 2009 huwden jullie in het bijzijn van uw vader.

Na het huwelijk nam M.Q. opnieuw contact op. Hij zei dat u hem beledigd had en dreigde ermee u voor het leven te verminken. Nadien bleven bedreigingen van M.Q. doorgaan, ook al waren er periodes waarin hij u quasi ongemoeid liet.

In tussentijd werd uw echtgenoot telefonisch bedreigd door een Iraakse zakenpartner, A.M.S.-A., tegen wie hij een rechtszaak had gestart.

Vanaf midden 2012 werd uw echtgenoot door de politie gevolgd omwille van zijn (vermeende) religieuze praktijken.

Op 26 december 2012, u was op dat moment zwanger, werd u door de politie meegenomen voor een verhoor over de activiteiten van uw echtgenoot.

Op 15 maart 2013 hadden u en uw echtgenoot na het werk lunch in jullie appartement. Toen uw echtgenoot geld uit zijn aktetas wou nemen merkte hij dat het geld verdwenen was. Ook uw juwelen, een laptop en enkele andere zaken waren verdwenen. Jullie beseften dat er een inbraak was geweest en dienden klacht in bij de politie.

Toen uw echtgenoot op 18 maart 2013 naar het politiekantoor ging voor een stand van zaken meldde één van de medewerkers dat hij werd gezocht omdat hij een verboden sjiïtische groepering zou hebben opgericht.

De medewerker overhandigde hem het bevel tot repatriëring dat tegen hem was uitgevaardigd. Hij raadde u aan om zo snel mogelijk het land te verlaten.

Nog dezelfde dag bracht uw echtgenoot u naar een vriendin in Temara. Zelf dook hij onder bij een vriend in Casablanca. De volgende dag ontmoette u uw echtgenoot op de trein naar Tanger. Na aankomst reisden jullie per bus en per ferry naar Spanje.

Tijdens de reis maakten jullie gebruik van jullie eigen paspoorten.

Vanuit Tarifa reisden jullie per bus verder naar België. In Frankrijk raakte u de paspoorten en enkele andere identiteitsdocumenten kwijt. Op 21 maart 2013 kwamen jullie in België aan en nog diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

Op 17 april 2013 werd uw zoon A.Q., van Marokkaanse nationaliteit, geboren (OV 7.678.914).

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw echtgenote volgende documenten voor: Iraakse identiteitskaart dd. 17/09/2007, kopie Iraaks nationaliteitsbewijs dd. 25/07/1976, Marokkaanse kopieën van vier Marokkaanse "cartes d'immatriculation" dd. 2007-2011-2012-2013, gelegaliseerde kopie van attest van verblijf (Marokko) dd. 05/06/2012, Marokkaanse "carte d'immatriculation" echtgenote dd. 13/12/2006, Marokkaanse huwelijksakte (+vertaling) dd. 30/09/2011, Belgische geboorteakte van zoon A.Q. dd. 08/05/2013, kopie "carte de résistance" schoonvader, kopieën van zes Marokkaanse

rekeninguittreksels, attest baccalaureaat echtgenote, attest universitaire studies echtgenote, "diplôme de technicien" echtgenote, certificaat van tewerkstelling van echtgenote bij Clientlogic, certificaat van tewerkstelling van echtgenote bij AXA, certificaat van tewerkstelling van echtgenote bij Call Invest, contract van echtgenote bij MCC, kopie attest desertie (Iraaks leger) dd. 31/08/1982, kopie nota Ministerie van Binnenlandse Zaken-Opperbevel van de Grenstroepen (Irak) dd. 09/02/2013 (volgens tolk, in feite onleesbaar), kopie telefax Agfa Gevaert Group dd. 16/02/1996, kopie reisverbod voor broer H. (Irak) dd. 19/07/1996, kopie klacht van advocaat bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Temara dd. 22/02/2011, beslissing onderzoeksrechter Hof van Beroep te Rabat-Rechtbank Eerste Aanleg te Temara dd. 13/07/2011, aanvraag om tijdelijke inbeslagname goederen dd. 11/10/2011, gelegaliseerde kopie vonnis van het Hof van Beroep te Rabat- Rechtbank van Eerste Aanleg te Temara dd. 07/05/2012, kopie verzoekschrift advocaat aan handelsrechtbank van Casablanca dd. 15/02/2012, kopie mandaat 'Cour d'appel commerciale'- Tribunal du commerce dd. 15/02/2012, verzoekschrift advocaat aan de Rechtbank van Eerste Aanleg in Temara dd. 23/04/2012, vonnis 393 Hof van Beroep te Rabat-Rechtbank van Eerste Aanleg te Temara dd. 07/05/2012, kopie vonnis Hof van Beroep van Rabat dd. 25/12/2012, proces-verbaal diefstal en dreigement dd. 15/03/2013, bevel tot repatriëring dd. 18/03/2013 én een onleesbaar document.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beslist dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U maakt namelijk niet aannemelijk dat u ten aanzien van Marokko een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie dien te koesteren.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u Marokko diende te verlaten als gevolg van de problemen met M.Q. en de problemen van uw echtgenoot.

Wat de problemen met M.Q. betreft legt u geen enkel begin van bewijs voor om de door u voorgehouden feiten te staven. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten dient met andere woorden volledig te gebeuren op basis van uw verklaringen.

Het Commissariaat-generaal heeft echter ernstige bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U beweert dat M.Q. u in zijn macht had en u volledig controleerde.

Volgens uw verklaringen werd u meermaals ontvoerd, mishandeld en verkracht. Bovendien beschikte M.Q. over expliciet beeldmateriaal waarmee hij u chanteerde (zie CGVS, Q.K., 09/09/2013, p. 2-3 - zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 9-12).

Gezien de ernst van de feiten is het bijzonder opmerkelijk dat u desondanks in 2009 met hem op reis ging en er zelfs over nadacht om met hem te trouwen.

Indien u zich werkelijk in een dergelijke precare situatie bevond is het enigszins opvallend dat u werkelijk een huwelijk overwoog en 'een nieuwe start wou nemen' (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 10).

Dat u dat alles deed, louter en alleen om te verhinderen dat hij het expliciet beeldmateriaal zou verspreiden is daarom weinig aannemelijk.

Eveneens is het opmerkelijk dat u in 2010 kon verhuizen, nieuw werk vond en een nieuw leven startte (zie CGVS, Q.K., p. 11).

Dit klemmt uiteraard met de bewering dat M.Q. u en uw levenswandel volledig controleerde en u niet aan hem kon ontkomen.

U beweert dat hij u nadien nogmaals mishandelde en misbruikte, maar dat weerhield u er niet van om op hetzelfde adres te blijven wonen en hetzelfde werk te blijven uitvoeren, kennelijk zonder dat er nadien nog incidenten volgden (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 11).

Nog hetzelfde jaar begon u een nieuwe relatie en weinig later huwde u met T.S.H.A., opnieuw zonder dat M.Q. er in slaagde daar iets aan te veranderen.

Ook dat lijkt niet op een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te wijzen. U beweert nog dat M.Q. de aanvraag tot een huwelijk tegenhield via zijn connecties bij de politie, maar dat is allesbehalve geloofwaardig (zie verder).

Bovendien heeft u doorheen de jaren diverse reizen in Europa gemaakt en keerde u nadien steeds vrijwillig terug naar Marokko, hetgeen er uiteraard niet op wijst dat u in Marokko een vrees voor vervolging had (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 6-7).

Uiteindelijk verliet u pas in maart 2013 het land om in België asiel aan te vragen op basis van de problemen met M.Q. asiel aan te vragen.

Ook dit lijkt de ernst van uw vrees ernstig te relativeren.

Niet in het minst omdat de door u en uw echtgenoot ingeroepen concrete vluchtaanleiding in het geheel ongeloofwaardig is (zie verder).

Tot slot heeft het Commissariaat-generaal bedenkingen bij uw bewering dat M.Q. bezwarend fotomateriaal heeft dat hij aan uw familie zou tonen indien u niet gehoorzaamde.

Door het belastend beeldmateriaal te verspreiden zou M.Q. namelijk niet enkel uw maar ook zijn reputatie aantasten. Bovendien is het opmerkelijk dat M.Q. nooit effectief iets met het beeldmateriaal heeft gedaan, ook al verbrak u het contact, begon u zelfstandig een nieuw leven, begon u een nieuwe relatie, en huwde u met een andere man.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven uiteraard de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. Wat er ook van zij, u maakt evenmin aannemelijk dat er in Marokko geen bescherming mogelijk was. U heeft namelijk nooit bescherming gezocht bij de Marokkaanse autoriteiten of gespecialiseerde organisaties. U heeft ook nooit (gerechtelijke) stappen tegen M.Q. ondernomen (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 12).

De redenen waarom u dit niet deed zijn bovendien ongeloofwaardig.

Volgens u zijn er in Marokko slechts twee mogelijkheden wanneer men dergelijke feiten aangeeft: of de dader wordt veroordeeld, of de dader en het slachtoffer huwen.

U beweert dat M.Q. omwille van zijn hoge positie bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken nooit veroordeeld zou worden, waardoor men u zou verplichten met hem te trouwen (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 11, 12, 13-14).

Los van het feit dat dit weinig meer dan een blote bewering is, heeft u geen overtuigende redenen waarom M.Q. niet zou worden vervolgd.

Uw verklaringen over diens hoge positie bij de het Ministerie van Binnenlandse Zaken zijn namelijk absoluut niet overtuigend.

Aanvankelijk beweert u dat M.Q. lid is van een mukhabaraat ('inlichtingendienst'). U kan echter niet zeggen tot welke inlichtingendienst hij behoort, u vermoedt dat het om die van het Ministerie van Binnenlandse Zaken gaat.

Nadien komt u daarop terug en zegt u dat u niet zeker bent of hij bij de mukhabaraat was aangesloten. U beweert dat u enkel weet dat hij een hoge positie bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken had (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 13).

Wat deze positie precies inhield en welke functie M.Q. had weet u echter niet. Evenmin weet u of hij een graad had, en welke graad het dan wel was.

U beweert dat hij zich vaak moest verplaatsen voor het werk maar u kan niets concreet zeggen over deze verplaatsingen (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 13).

Ook uw echtgenoot heeft geen bijkomende informatie over M.Q. zijn positie binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Volgens hem omdat 'uw vorige leven hem niet zoveel interesseert' (zie CGVS, T.S.H.A., 30/10/2013, p. 4).

Als gevolg van jullie onvolledige verklaringen is het absoluut niet geloofwaardig dat u geen mogelijkheden had om u op bescherming te beroepen.

Het is bijgevolg evenmin geloofwaardig dat M.Q. via zijn positie over een netwerk beschikt waarmee hij uw echtgenoot valselijk kon beschuldigen van de oprichting van een verboden sjiiitische groepering (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 18).

Jullie verklaringen over die beschuldigingen zijn trouwens absoluut ongeloofwaardig (zie verder).

Bovendien dateert uw al dan niet gedwongen verhouding met M.Q. uit de periode 2007-2009, wat ondertussen een vijftal jaren geleden is.

Nadien verbrak u het contact en behalve een incident in 2010 waren er geen verdere voorvallen. U zette uw leven voort, begon een nieuwe relatie en trouwde uiteindelijk met een andere persoon.

Er waren geen concrete indicaties dat M.Q. na uw huwelijk concrete actie tegen u zou ondernemen. U beweert weliswaar dat u geregeld telefonisch bedreigd werd, maar zelfs indien dit zo was is het niet aannemelijk dat u zich niet kon beroepen op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten (zie hoger).

Verder verklaart u dat uw familie niet akkoord ging met uw huwelijk met T.S.H.A. en daarom het contact met u verbrak (zie CGVS, Q.K., 09/09/2013, p. 3 - zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 4).

Dergelijke feiten zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te rechtvaardigen.

Het is trouwens merkwaardig dat uw familieleden aanvankelijk geen enkel probleem hadden met jullie relatie en evenmin een onderscheid maakten tussen sjiieten en soennieten, om later zo drastisch van mening te veranderen.

Bovendien merkt het Commissariaat-generaal op dat u mét de toestemming van uw vader bent getrouwd, dat hij op het huwelijk aanwezig was, en dat zijn toestemming in de officiële huwelijksakte werd opgenomen (zie CGVS, Q.K., 09/09/2013, p. 3 - zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 4 - zie Documenten, huwelijksakte dd. 30/09/2013), hetgeen de ernst van de feiten verder relativeert.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u omwille van de rechtszaak tegen A.M.S.-A. een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

U beroept zich in deze op dezelfde feiten als uw echtgenoot (zie CGVS, 30/10/2013, p. 14, 15).

In hoofde van hem maakte het Commissariaat-generaal volgende bedenkingen bij de door jullie voorgehouden feiten:

"U beweert dat u Marokko diende te verlaten als gevolg van de rechtszaak tegen A.M.S.-A. en de bedreigingen van M.Q., de neef van uw echtgenote (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 18-21). Doorheen de jaren ontving u diverse telefonische dreigementen, werd er in uw appartement ingebroken en werd u valselijk beschuldigd van het oprichten van een verboden sjiitische groepering (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 18-21).

De door u ingeroepen feiten en geschetste gang van zaken zijn echter niet aannemelijk, zelfs ronduit ongeloofwaardig.

U maakt weliswaar aannemelijk dat er effectief een rechtszaak tegen A.M.S.-A. liep maar uit de door u voorgelegde documenten kan echter niet worden geconcludeerd dat de normale rechtsgang niet werd gerespecteerd en/of u een oneerlijke rechtsgang diende te vrezen.

Evenmin kan uit de documenten worden afgeleid dat de Marokkaanse autoriteiten, met name het gerecht en de politiediensten, corrupt bleken, u een eerlijk proces verhinderden, en onder één hoedje speelden met A.M.S.-A..

Er zijn geen indicaties dat er effectief sprake was van fraude of corruptie.

U beweert dat u als gevolg van de rechtszaak meerdere malen bedreigd werd door onbekende bellers (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 18, 19, 20). U stapte meerdere malen naar de politie, oa. in december 2012, om de telefonische bedreigingen te melden. Ook uw echtgenote beaamt dit (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 14).

Vreemd genoeg heeft u slechts één bewijs van de aangiftes (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 18, 19,20), met name het proces-verbaal dd. 15/03/2013 (dus net voor uw vertrek) waarin zowel naar de inbraak als de telefonische bedreiging van 15 maart 2013 wordt verwezen (zie Documenten, proces-verbaal diefstal en dreigement dd. 15/03/2013).

Dat u nooit een bewijs van de (andere) aangiftes kreeg omdat de Marokkaanse politie op het antwoord van de onderzoeksrechter wachtte is een weinig bevredigende verklaring voor het gebrek aan bewijs (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 20).

Verder heeft het Commissariaat-generaal bedenkingen bij het door u voorgelegde proces-verbaal van 15 maart 2013. Het betreft een getypt document zonder officiële hoofding, enkel begeleid door twee stempels, dat door om het even wie, op om het even welk moment kan zijn opgesteld.

De bewijswaarde is dus bijzonder relatief.

In het proces-verbaal staat te lezen dat u al eerder bedreigd werd maar vreemd genoeg wordt niet naar uw eerdere aangiftes verwezen (zie Documenten, proces-verbaal diefstal en dreigement dd. 15/03/2013).

Het Commissariaat-generaal heeft dan ook twijfels bij de authenticiteit en de herkomst van het proces-verbaal.

Wat de telefonische bedreigingen betreft is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen welke bedoelingen de onbekende bellers hadden.

Enerzijds verklaart u dat ze u bedreigden als gevolg van de rechtszaak, anderzijds verklaart u dat M.Q. misschien achter de dreigementen stak (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 18-19-20). Uw echtgenote verklaart op haar beurt dat zij altijd heeft vermoed dat haar ex-verloofde M.Q. achter de dreigementen stak (zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 14).

Dat jullie niet kunnen verduidelijken en/of consistente verklaringen afleggen over wie achter de telefonische bedreigingen zat komt uiteraard weinig overtuigend en aannemelijk over.

Vervolgens kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de inbraak.

Er duiken namelijk flagrante tegenstrijdigheden op in uw verklaringen.

Waar u bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ meldde dat het huis bij de diefstal overhoop werd gegooid (zie Vragenlijst, T.S.H.A., vraag 3.5), meldt u tijdens het gehoor dat de inbraak op zeer professionele wijze gebeurde en jullie aanvankelijk niets abnormaals hadden opgemerkt. Pas toen u het geld uit uw aktetas wou nemen merkte u dat er een inbraak was geweest.

De twee versies van de feiten vallen uiteraard niet met elkaar te verenigen (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 19).

Geconfronteerd met deze tegenspraak ontkent u de verklaringen uit de Vragenlijst en beweert u zoiets niet gezegd te hebben (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 20).

Uiteraard is dat weinig geloofwaardig aangezien de tolk u achteraf uw verklaringen heeft voorgelezen en u geen opmerkingen had (zie Vragenlijst, T.S.H.A. - zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 2).

Bovendien beweert u tijdens het gehoor dat de politie achter de inbraak zat, hetgeen u linkt aan de valse beschuldigingen betreffende de creatie van een verboden sjiitische groepering (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 20).

Los van het feit dat uw verklaringen over die beschuldigingen absoluut ongeloofwaardig zijn (zie verder), is het frappant dat u dit essentieel element niet heeft gemeld bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ. Daar gaf u namelijk een andere versie van de feiten.

Volgens de Vragenlijst diende u na de inbraak klacht in bij de Marokkaanse gerechtelijke instanties. Volgens u was de politie echter zo corrupt dat er niets gebeurde zonder smeergeld te betalen (zie Vragenlijst, T.S.H.A., vraag 3.5). In de Vragenlijst meldt u echter niet dat de politie bij de inbraak betrokken was.

Opnieuw zijn beide versies van de feiten absoluut onverzoenbaar.

Verder is de reden waarom u de inbraak aan de politie linkt allesbehalve overtuigend.

U verklaart dat de inbraak kaderde in het onderzoek naar de creatie van een sjiitische groepering aangezien de inbraak op professionele wijze gebeurde en er bij de inbraak vier à vijf boeken over het sjiïsme en een laptop met opnames van lezingen van de sjiitische I.H. werden onttreemd (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 20).

Dergelijke vergezochte aanvullingen komen geforceerd en niet aannemelijk over.

De diefstal van de boeken wordt trouwens niet gemeld in het door u voorgelegde proces-verbaal (zie Documenten, proces-verbaal diefstal en dreigement dd. 15/03/2013) of bij uw aanvankelijke verklaringen over de diefstal (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 19).

Tot slot heeft u behalve het bedenkelijke proces-verbaal van 15 maart 2013 (zie boven) geen enkel begin van bewijs om uw verklaringen over de inbraak te staven.

Evenmin kan er enig geloof worden gehecht aan de beschuldigingen van sjiitisch proselitisme.

In de eerste plaats omdat noch u, noch uw echtgenote bij het invullen van de Vragenlijst iets over deze beschuldigingen heeft gezegd (zie Vragenlijst, T.S.H.A., vraag 3.5 - zie Vragenlijst, Q.K., vraag 3.5). Nochtans vormde dat jullie concrete vluchtaanleiding en verliet u daags na het uitreiken van het bevel tot repatriëring het land (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 20).

Het is dan ook compleet onbegrijpelijk dat u de deze feiten niet heeft aangehaald bij het invullen van de Vragenlijst.

U beweert dat u de feiten wel heeft vermeld maar dat de tolk het niet heeft vertaald (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 2).

Daar kan echter geen geloof aan worden gehecht.

Na het invullen van de Vragenlijst gingen zowel u als uw echtgenote namelijk akkoord met de inhoud ervan ook al kregen jullie de kans om de tolk te corrigeren (zie Vragenlijst, T.S.H.A. - zie Vragenlijst, Q.K.).

Daarnaast is het bijzonder onaannemelijk dat de Marokkaanse politie schijnbaar uit het niets een dergelijk, ongefundeerd onderzoek naar u voert.

U heeft bovendien geen sluitend antwoord om het onderzoek te verklaren. U beweert enkel dat de politie ofwel met A.M.S.-A. ofwel met M.Q. samenwerkt (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 18).

Dat de politie met A.M.S.-A. samenwerkt is echter weinig meer dan een blote bewering die u niet weet te staven met concrete elementen (zie hoger).

Dat M.Q., de neef en voormalige verloofde van uw echtgenote, via zijn connecties een onderzoek naar u liet starten is evenmin geloofwaardig.

Het Commissariaatgeneraal heeft namelijk ernstige bedenkingen bij de verklaringen die u en uw echtgenote hieromtrent afleggen (zie verder).

Verder is het weinig geloofwaardig dat een medewerker die bij het onderzoek betrokken was u zomaar op de hoogte bracht van hetgeen er aan het gebeuren was. En dat louter en alleen omdat hij sympathie voor u had en vroeger wel eens een auto bij u had gehuurd (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 20).

Evenmin is het geloofwaardig dat diezelfde medewerker u het officieel bevel tot repatriëring kon en zou overhandigen (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 13, 19-20).

Verder klemt het dat de Marokkaanse autoriteiten enerzijds van plan waren u te arresteren en een verbod om het grondgebied te verlaten zouden opleggen, om vervolgens een bevel tot repatriëring tegen u uit te vaardigen (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 19-20 - zie CGVS, T.S.H.A., 30/10/2013, p. 3).

Dergelijke gang van zaken is volstrekt onlogisch.

Los daarvan heeft het voorgelegde bevel tot repatriëring (zie Documenten, bevel tot repatriëring dd. 18/03/2013) onvoldoende bewijswaarde om uw ongeloofwaardige verklaringen teniet te doen. Het betreft namelijk weinig meer dan een standaard getypt document zonder officiële hoofding of logo, waarin behalve uw identiteitsgegevens weinig meer te lezen valt dan dat er een bevel tot repatriëring tegen u werd uitgevaardigd omwille van "la création d'un groupe religieux de confession chiite" (zie Documenten, bevel tot repatriëring dd. 18/03/2013). De auteur en de intentie waarmee het document werden opgesteld vallen onmogelijk te verifiëren. Qua opbouw is het document verder identiek aan het

eveneens bedenkelijke proces-verbaal van 15 maart 2013 (zie hoger). Het is trouwens van exacte dezelfde dienst afkomstig en bevat exact dezelfde stempel.

Tot slot bevat het administratief dossier geen enkele indicatie dat u het bevel tot repatriëring bij DVZ heeft voorgelegd, zoals u nochtans beweert (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 12). Het lijkt er dan ook op dat u het document pas tijdens het gehoor voor het eerst heeft voorgelegd.

Dat is opmerkelijk aangezien u naar eigen zeggen alle documenten met u meenam uit Marokko. Het Commissariaat-generaal heeft dan ook ernstige twijfels bij de authenticiteit en herkomst van het document.

Vervolgens is het bijzonder opmerkelijk dat u, goed wetende dat de Marokkaanse autoriteiten u in het vizier hadden, op legale wijze, met het openbaar vervoer én middels uw eigen paspoort via Tanger Marokko verliet.

Indien u werkelijk vreesde dat u door de Marokkaanse autoriteiten werd geïdencificeerd op basis van zwaarwichtige, verzonnen beschuldigingen én er werkelijk een uitreisverbod van kracht was, mag men redelijkerwijs verwachten dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen bij het verlaten van het land (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 15, 19-20).

Dat u dit niet deed, vormt nogmaals een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van de feiten.

Dat u en uw echtgenote zonder problemen het Marokkaans grondgebied konden verlaten wijst er evenmin op dat u door de Marokkaanse autoriteiten werd geïdencificeerd (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 15).

De beschuldigingen van sjjiitische bendevoering zijn bijgevolg absoluut ongeloofwaardig.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen bij de door u en uw echtgenote geschetste reisweg en reismodaliteiten. Jullie reisden op legale wijze en middels jullie eigen paspoorten van Marokko naar België (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 15-16 - zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 8). Jullie paspoorten kunnen dan ook als een belangrijk bewijsstuk voor jullie reisweg en dus ook voor jullie asielaanvraag worden beschouwd.

Jullie beweren echter dat jullie de paspoorten op weg naar België kwijtraakten, nl. op de trein van Spanje naar België (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 12 - zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 7-8).

Wat daar ook van zij, mag men bij gebrek aan enig begin van bewijs betreffende jullie reisweg, op zijn minst verwachten dat jullie volledige en correcte verklaringen kunnen afleggen over jullie reismodaliteiten en de inhoud van jullie paspoorten.

Dit is echter niet het geval.

Bij het indienen van jullie asielaanvraag verklaarde u dat jullie 'vermoedelijk' onder een Spaans visum naar Tarifa reisden (zie Verklaring, T.S.H.A., vraag 28).

Uw echtgenote verklaarde echter dat ze niet met een Spaans maar wel met een Italiaans visum reisde (zie Verklaring, Q.K., vraag 35).

Bij het invullen van de Verklaring verklaarde u de visa via een vriend te hebben geregeld maar niet te weten via welke ambassade ze werden aangevraagd en afgeleverd. U had enkel een paar formulieren moeten invullen (zie Verklaring, T.S.H.A., vraag 28).

Los van het feit dat het niet aannemelijk is dat u als zakenman die al eerder visa voor Spanje had verkregen (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 16), niet weet voor welk land en welke ambassade de visumaanvraag bestemd was, stroken deze verklaringen niet met wat u tijdens het gehoor verklaart. Tijdens het gehoor verklaart u namelijk zonder meer dat het visum bij het Spaanse consulaat werd aangevraagd (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 16).

Bovendien beweert u niet te weten of het om een al dan niet authentiek visum ging (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 16), hetgeen opnieuw opmerkelijk en weinig overtuigend is. Los daarvan is het vreemd dat de Spaanse autoriteiten geen weet hebben van een visumaanvraag op uw naam (zie attest 'Dirección General de Política Interior Subdirección General de Asilo' dd. 04/06/2013, toegevoegd aan het administratief dossier).

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen rijst het vermoeden dat u en uw echtgenote doelbewust trachten te verhinderen dat het Commissariaat-generaal een volledig zicht krijgt op uw reisweg en de inhoud van uw reisdocumenten, hetgeen uiteraard niet valt te rijmen met de door u voorgehouden vrees.

Tot slot wordt de ernst van de feiten ondergraven door het feit dat u reeds in 2011 werd bedreigd en u pas in maart 2013 Marokko heeft verlaten, zonder een geloofwaardige concrete vluchtaanleiding te hebben (zie hoger)."

Vervolgens heeft het Commissariaat-generaal ernstige aanmerkingen op de algemene geloofwaardigheid van u en uw echtgenoot. Dat heeft op zijn beurt negatieve repercussies op de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde asielmotieven.

In hoofde van uw echtgenoot maakte het Commissariaat-generaal hier volgende opmerkingen over:

"Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien onderuit gehaald door het feit dat u en uw echtgenote bij het indienen van de asielaanvraag beweerden ongehuwd en niet-officieel samenwonend te zijn (zie Verklaring T.S.H.A., vraag 15-16a - zie Verklaring, Q.K., vraag 15-16a).

Volgens u en uw echtgenote had een persoon in de wachtzaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) jullie dit ingefluisterd (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 7 - zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 5). U en uw echtgenote kunnen echter niet zeggen welk voordeel dit zou kunnen hebben en waarom jullie de onbekende persoon quasi blindelings geloofden (zie CGVS, T.S.H.A., 09/09/2013, p. 7 - zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 5), hetgeen opmerkelijk is.

Het hoeft geen betoog dat dergelijk gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen valt met het gedrag dat men van een persoon die omwille van een gegronde vrees voor vervolging internationale bescherming vraagt en er dus alle belang bij heeft dat de bevoegde instantie een zo correct en zo volledig mogelijk beeld op zijn situatie kan krijgen.

Het doelbewust achterhouden van essentiële informatie, zoals de burgerlijke staat en gezinssituatie, met de uitdrukkelijke bedoeling er persoonlijk profijt uit te halen, staat haaks op dergelijk gedrag en relativeert in die zin de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees. Niet in het minst omdat u en uw echtgenotede problemen als gevolg van jullie huwelijk invoeren als één van de redenen van jullie asielaanvraag (zie CGVS, Q.K., 09/09/2013, p. 2-3 - zie CGVS, Q.K., 30/10/2013, p. 9-15).

Dat jullie doelbewust mist spuien over jullie burgerlijke staat is in deze context dan ook totaal onbegrijpelijk.

Het doet nogmaals extra twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten in Marokko en lijkt niet te getuigen van een vrees voor vervolging."

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het loutere gegeven dat uw partner wel de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van art. 48/4, §2, c) kreeg toegekend en dit omwille van zijn initiële herkomst uit Centraal-Irak, wijzigt niets aan de beoordeling ten aanzien van u.

U heeft de Marokkaanse nationaliteit en uw situatie dient aldus ten aanzien van het land van uw nationaliteit te worden beoordeeld.

De andere door u en uw echtgenoot voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

Uw identiteitsdocumenten en die van uw gezins- en familieleden bevestigen namelijk enkel uw nationaliteit, identiteit en herkomst. Deze zaken staan hier niet ter discussie.

Hetzelfde geldt voor de attesten van uw tewerkstelling en uw schoolformulieren. Geen van de documenten spreekt zich uit over de door u aangehaalde feiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat uw echtgenoot in België de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen en dat u beroep kan doen op de procedure tot gezinshereniging."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 januari 2015 aan dat zij (zie p. 2) "de feiten en de problemen die verband houden met de ongezonde relatie die zij destijds gedwongen onderging met haar neef M.Q." bevestigt.

Zij geeft toe dat zij daarvan weliswaar geen bewijzen heeft, (zie p. 4) "doch dat haar verklaringen eensluidend, coherent en gedetailleerd zijn geweest".

De beslissing van de commissaris-generaal is volgens verzoekster (zie p. 5) "enkel gebaseerd op subjectieve beoordelingen en een gebrek aan inzicht en begrip voor de culturele en familiale context waarbinnen het gebeuren zich heeft afgespeeld"; zij stelt dat "het hoge manipulatieve karakter van dergelijke personages" miskend wordt.

Verzoekster herhaalt dat in een dergelijk geval ofwel een huwelijk met de dader ofwel een klacht tegen hem mogelijk is, doch dat deze laatste optie in haar geval niet aan de orde was omwille van enerzijds het belastend beeldmateriaal en anderzijds de hoge positie van M.Q., waardoor zij zich door een klacht alleen maar meer problemen op de hals kon halen.

Het feit dat er theoretisch een mogelijkheid bestond om bescherming in te roepen, volstaat volgens verzoekster niet om aan te nemen dat dit *in casu* een oplossing kon bieden.

Verzoekster betwist (zie p. 5) *“de gedachtesprong in de bestreden beslissing die er nog aan toevoegt dat het daarom ook ongeloofwaardig was dat M.Q. over een netwerk beschikt waarmee hij verzoeksters echtgenoot valselijk kon beschuldigen van de oprichting van een verboden sjiiitische groepering; de logica van die denksprong ontgaat verzoekster totaal”*.

Zij betwist verder dat de problemen met M.Q. voorbij zouden zijn; zij wijst erop dat er nog een incident was in het jaar 2010 en dat M.Q. ook achter de telefonische bedreigingen en de valse aanklacht tegen haar echtgenoot zat.

Verzoekster bevestigt de problemen met haar familieleden en wijst erop dat zij, sinds haar vertrek uit Marokko, geen enkel contact meer met hen onderhoudt.

Zij bevestigt verder eveneens de problemen die zij kort vóór haar vertrek kreeg, (zie p. 8) *“meer bepaald de bedreigingen, de inbraak en de valse beschuldigingen aan het adres van haar echtgenoot”*.

Zij stelt: (zie p. 8) *“uiteraard kan noch verzoekster, noch haar echtgenoot trouwens, hier volledig klare wijn schenken omtrent de precieze toedracht van deze gebeurtenissen maar ook hier staat vast dat enerzijds de neef M.Q. en anderzijds de ex zakenpartner van verzoeksters echtgenoot hierbij een rol speelden, en nemen zij aan dat er een link is tussen die twee “belagers”, die via corruptie en kuiperijen verzoekster en haar echtgenoot trachtten te schaden, zo niet uit te schakelen”*.

Zij benadrukt dat (zie p. 8) *“noch haar echtgenoot, noch zijzelf enig sociaal en/of familiaal netwerk achter zich hadden staan”, dat ze “in een uiterst zwakke positie” stonden en dat haar echtgenoot ook geen financiële middelen meer had.*

Verzoekster wijst erop dat ze een PV van 15 maart 2013 en een bevel tot repatriëring van 18 maart 2013 in hoofde van haar man voorlegden. Zij benadrukt dat zij, ten gevolge van dit bevel, ook los van haar eigen problemen, gescheiden zou worden van haar echtgenoot, (zie p. 9) *“hetgeen niet aanvaardbaar is”*. Zij dringt aan op een bijkomend onderzoek in verband met bedoeld bevel.

Verzoekster voert aan dat haar paspoort en dit van haar echtgenoot voorzien waren van visa en dat ze vroeger ook al geregeld gereisd hadden, waardoor ze dus legaal uit hun land van herkomst konden vertrekken, *“temeer daar zij onmiddellijk zijn vertrokken, noch voor er echt uitvoerbaarheid werd gegeven aan het meegedeelde bevel tot repatriëring”*.

Ten slotte merkt verzoekster op dat zij inderdaad de Marokkaanse nationaliteit heeft, maar dat zij gehuwd is met T.S.H.A., van Iraakse nationaliteit, die hier in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd vanwege zijn herkomst uit Centraal-Irak.

Volgens verzoekster is haar nationaliteit (zie p. 9) *“niet de eerste en meest pertinente overweging die aan de orde dient gesteld te worden, doch wel de vraag of het principe van de éénheid van de familie kan toegepast worden”*.

Zij is van mening dat zij inderdaad terecht heeft kunnen stellen dat zij haar man volgt op zijn vlucht, temeer daar deze geen verblijfsrecht meer heeft in Marokko.

Het lijkt volgens haar (zie p. 9) *“ten zeerste incoherent om aan echtgenoten een verschillend statuut toe te kennen, hetzij géén statuut aan verzoekster”*. De consequentie van de bestreden beslissing gaat, aldus het verzoekschrift, *“regelrecht in tegen dit principe van de éénheid van de familie, én het belang van het kind”*.

Verzoekster is van oordeel dat de onredelijkheid van deze positie (zie p. 9) *“zo duidelijk (is) dat de enige oplossing erin bestaat, om in toepassing van gezegd principe aan verzoekster eveneens de subsidiaire bescherming te verlenen, -zoals deze werd verleend aan haar echtgenoot”*.

Verzoekster vraagt aan de Raad van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde

beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet omwille van M.Q. aannemelijk maakt, gezien:

(i) verzoekster van deze problemen vooreerst geen enkel begin van bewijs neerlegde;

(ii) verzoekster haar problemen met M.Q. niet aannemelijk maakt gezien zij hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen aflegde;

(iii) verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij voor deze voorgehouden problemen geen beroep kon -of zou kunnen- doen op bescherming in Marokko en haar verklaringen over de hoge positie van M.Q., haar belager, niet overtuigend zijn;

(iv) verzoeksters verhouding met M.Q. uit de periode 2007-2009 dateert, en er behalve een beweerd incident in 2010 en telefonische bedreigingen, geen verdere voorvallen waren, hoewel verzoekster in Marokko haar leven voortzette, een nieuwe relatie aanging en uiteindelijk trouwde met iemand anders;

(v) verzoeksters bewering dat haar familie niet akkoord ging met haar huwelijk met T.S.H.A. en daarom het contact met haar verbrak, onvoldoende zwaarwichtig is om een vrees voor vervolging -of een reëel risico op het lijden van ernstige schade- te rechtvaardigen, temeer daar uit de door verzoekster voorgelegde documenten blijkt dat zij mét de toestemming van haar vader is getrouwd, dat hij op het huwelijk aanwezig was en dat zijn toestemming in de officiële huwelijksakte werd opgenomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij weliswaar geen bewijzen heeft van het gebeurde, "*doch dat haar verklaringen eensluidend, coherent en gedetailleerd zijn geweest*", wijst de Raad op bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van haar problemen.

De Raad wijst erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu*.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat bestreden beslissing "*enkel gebaseerd (is) op subjectieve beoordelingen en een gebrek aan inzicht en begrip voor de culturele en familiale context waarbinnen het gebeuren zich heeft afgespeeld*" en "*het hoge manipulatieve karakter van dergelijke personages*" miskent, ziet de Raad niet in hoe deze blote beweringen voornoemde vaststellingen zouden kunnen weerleggen.

Verzoekster duidt niet aan op welke wijze *“inzicht en begrip voor de culturele en familiale context waarbinnen het gebeuren zich heeft afgespeeld”* of een erkenning *“het hoge manipulatieve karakter van dergelijke personages”* voorgaande vaststellingen kunnen ontcrachten.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat in een dergelijk geval ofwel een huwelijk met de dader ofwel een klacht tegen hem mogelijk zijn, doch dat deze laatste optie in haar geval niet aan de orde kon zijn omwille van enerzijds het belastend beeldmateriaal en anderzijds de hoge positie van M.Q., waardoor zij zich alleen maar meer problemen op de hals kon halen. Het feit dat er theoretisch een mogelijkheid bestaat om bescherming in te roepen, volstaat volgens verzoekster niet om redelijkerwijze te aanvaarden dat dit *in casu* een oplossing kon bieden.

De Raad wijst er in dit verband op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De Raad stelt vast dat verzoekster nooit bescherming heeft gezocht bij Marokkaanse autoriteiten of gespecialiseerde organisaties en dat zij ook geen overtuigende verklaringen aflegt over de beweerde hoge positie van M.Q..

Verzoekster toont aldus geenszins aan dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Waar in het verzoekschrift betwist wordt dat de problemen met M.Q. voorbij zouden zijn, gezien er nog een incident was in het jaar 2010 en M.Q. ook verantwoordelijk zou zijn voor de telefonische bedreigingen en de valse aanklacht tegen haar echtgenoot, antwoordt de Raad dat de al dan niet gedwongen verhouding met M.Q. uit de periode 2007-2009 dateert en er, behalve een beweerd incident in 2010 en telefonische bedreigingen, geen verdere voorvallen waren, hoewel verzoekster haar leven voortzette, een nieuwe relatie begon en uiteindelijk trouwde met iemand anders.

Gelet op hetgeen nog volgt, kan bovendien geen geloof worden gehecht aan de valse aanklacht tegen haar echtgenoot door toedoen van M.Q..

Het feit dat verzoekster de problemen met haar familieleden bevestigt en erop wijst dat zij sinds haar vertrek uit Marokko geen enkel contact meer onderhoudt met hen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters bewering dat haar familie niet akkoord ging met haar huwelijk met T.S.H.A. en daarom het contact met haar verbrak, onvoldoende zwaarwichtig is om een vrees voor vervolging -of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te rechtvaardigen-, temeer daar uit de door verzoekster voorgelegde documenten blijkt dat zij mét de toestemming van haar vader is getrouwd, dat hij op het huwelijk aanwezig was en dat zijn toestemming in de officiële huwelijksakte werd opgenomen.

De Raad is verder van oordeel dat verzoekster niet aantoont dat zij omwille van de rechtszaak tegen A.M.S.-A. een vrees voor vervolging dient te koesteren, gezien:

(i) het feit dat er in Marokko effectief een rechtszaak tegen A.M.S.-A. liep niet aantoont dat de normale rechtsgang niet werd gerespecteerd en/of verzoeksters echtgenoot een oneerlijke rechtsgang diende te vrezten;

(ii) verzoeksters echtgenoot ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de telefonische bedreigingen, de inbraak en de beschuldigingen van sjiitisch proselitisme;

(iii) verzoekster en haar echtgenoot, ondanks hun beweerde vrees dat de Marokkaanse autoriteiten hen in het vizier hadden, op legale wijze, met het openbaar vervoer én in bezit van hun eigen paspoorten via Tanger, Marokko verlieten;

(iv) verzoekster en haar echtgenoot onaannemelijke verklaringen aflegden over hun reisweg en reismodaliteiten;

(v) verzoekster en haar echtgenoot bij het indienen van de asielaanvraag -in strijd met wat ze later stelden- verklaarden ongehuwd en niet-officieel samenwonend te zijn, omdat een persoon in de wachtzaal van de Dienst Vreemdelingenzaken hen dit ingefluisterd had.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat *“uiteraard kan noch verzoekster, noch haar echtgenoot trouwens, hier volledig klare wijn schenken omtrent de precieze toedracht van deze gebeurtenissen maar ook hier staat vast dat enerzijds de neef M.Q. en anderzijds de ex zakenpartner van verzoeksters echtgenoot hierbij een rol speelden, en nemen zij aan dat er een link is tussen die twee “belagers”, die via corruptie en kuiperijen verzoekster en haar echtgenoot trachtten te schaden, zo niet uit te schakelen”*, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde, volledige én waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt en dat hij

de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een nauwkeurige en gelijklopende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster en haar echtgenoot toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Dat *“noch haar echtgenoot, noch zichzelf enig sociaal en/of familiaal netwerk achter zich hadden staan”*, dat ze *“in een uiterst zwakke positie”* stonden en dat verzoeksters echtgenoot ook geen financiële middelen meer had, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts herinnert de Raad eraan dat verzoeksters verklaringen over de hoge positie van M.Q. niet overtuigend zijn, waardoor niet wordt aangenomen dat M.Q. een rol speelde bij de problemen van haar echtgenoot.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij en haar echtgenoot visa in hun paspoorten hadden en ook vroeger al geregeld gereisd hadden, waardoor zij dus legaal konden vertrekken, *“temeer daar zij onmiddellijk zijn vertrokken, noch voor er echt uitvoerbaarheid werd gegeven aan het meegedeelde bevel tot repatriëring”*, ziet de Raad niet in hoe hun eerdere reizen afbreuk doen aan het feit dat verzoekster en haar echtgenoot, die op dat moment vreesden dat hij door de Marokkaanse autoriteiten werd gevisieerd op basis zwaarwichtige beschuldigingen én dat er een uitreisverbod van kracht was, het risico namen om op legale wijze, met het openbaar vervoer én in bezit van hun eigen paspoorten, via Tanger, Marokko te verlaten.

Dit risicovol gedrag is in redelijkheid niet te verenigen met de voorgehouden vrees.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat ze een PV van 15 maart 2013 en een Marokkaans bevel tot repatriëring van 18 maart 2013 voorlegden en daaromtrent aandringt op bijkomend onderzoek.

De Raad hecht evenwel geen bewijswaarde aan deze documenten, gezien

(i) het door verzoekster en haar echtgenoot voorgelegde proces-verbaal van 15 maart 2013 een getypt document zonder officiële hoofding betreft, enkel voorzien van twee stempels, dat door om het even wie, op om het even welk moment kan zijn opgesteld, en in dit proces-verbaal te lezen staat dat verzoeker al eerder bedreigd werd maar niet naar de eerdere aangiftes verwezen wordt;

(ii) het neergelegde bevel tot repatriëring van 18 maart 2013 slechts een standaard getypt document betreft zonder officiële hoofding of logo, waarin behalve identiteitsgegevens weinig meer te lezen valt dan dat er een bevel tot repatriëring tegen verzoeksters echtgenoot werd uitgevaardigd omwille van *“la création d'un groupe religieux de confession chiite”*, gezien de auteur en de intentie waarmee het document werden opgesteld onmogelijk te verifiëren vallen, gezien het document qua opbouw verder identiek is aan het eveneens bedenkelijke proces-verbaal van 15 maart 2013, van exact dezelfde dienst afkomstig zou zijn en exact dezelfde stempel bevat, en gezien verzoeksters echtgenoot dit bevel tot repatriëring pas tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor het eerst heeft voorgelegd, en niet op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij naar zijn verklaringen alle documenten met hem meenam uit Marokko.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de voorgelegde documenten en dat ook om andere redenen dan vastgestelde valsheid, deze stukken bewijswaarde kan ontzegd worden (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

De Raad wijst erop dat er overigens slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties, in zoverre de asielaanvraag verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

In haar verzoekschrift merkt verzoekster nog op dat zij de Marokkaanse nationaliteit heeft, maar dat zij gehuwd is met T.S.H.A., van Iraakse nationaliteit, die in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd vanwege zijn herkomst uit Centraal-Irak.

Volgens verzoekster is haar Marokkaanse nationaliteit bijgevolg *“niet de eerste en meest pertinente overweging die aan de orde dient gesteld te worden, doch wel de vraag of het principe van de éénheid van de familie kan toegepast worden”*.

Zij stelt dat zij haar man -een Iraakees die sinds de jaren '80 in Marokko woonde- in maart 2013 op zijn vlucht uit Marokko is gevolgd daar deze geen verblijfsrecht meer heeft in Marokko.

Het lijkt volgens haar *“ten zeerste incoherent om aan echtgenoten een verschillend statuut toe te kennen, hetzij géén statuut aan verzoekster”*. De consequentie van de bestreden beslissing gaat, aldus het verzoekschrift, *“regelrecht in tegen dit principe van de éénheid van de familie, én het belang van het kind”*. Verzoekster is van oordeel dat de onredelijkheid van deze positie *“zo duidelijk (is) dat de enige*

oplossing erin bestaat, om in toepassing van gezegd principe aan verzoekster eveneens de subsidiaire bescherming te verlenen, -zoals deze werd verleend aan haar echtgenoot.*

Vooreerst benadrukt de Raad dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven, omwille van humanitaire redenen.

Waar verzoekster in deze procedure echter heeft verzocht om haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wél om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade.

Het principe van eenheid van familie staat immers niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoekster zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de subsidiaire bescherming in hoofde van haar echtgenoot, van Iraakse nationaliteit, teneinde zelf een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeksters ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, Marokko, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizendvijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,,

mevr. S. CROMBECQ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

M. BONTE